

Детелина Барутчиева

КУПОНЪТ Е ТУК, СЪПИ ПИТЪР

РОМАН

София, 2019

© Издателство „Изток-Запад“, 2019

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Детелина Барутчиева, автор, 2019

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2019

ISBN 978-619-01-0468-1

Детелина Барутчиева

**КУПОНЪТ Е
ТУК, СКЪПИ
ПИТЪР**

*Всички прилики
с действителни лица и събития
са напълно случайни.*

*Трудно се намира черна котка в тъмна стая,
особено когато тя не е там.*

Конфуций

*Благодаря на Роси за едно нейно добро хрумване,
което тя сподели с мен.*

НИЩО ВЕЧНОТО

Плувам в първи коридор. В трети пръхти корем от неустановен пол. В пространството помежду ни се бухва с плавници Леонид Брежнев, маршал, четири пъти Герой на Съветския съюз, трижди Герой на Народна Република България. Не бих го сбъркала с никой друг заради гъстите вежди и гръмотевичния поглед. Признавам си, че ме привличат буреносни мъже.

Организмът ми тръпне в пубертетско мравучкане, получавам сърцетуп и световъртеж... Усещам как хлътвам. „Обича ме, не ме обича, обича...“ Маргаритката, чиито листенца роня, е илюзия.

„Ние с вас също“, би казала Валерия.

Ореолът на вожда грее като ясна луна. Над разпенената водна повърхност се промъква вероятност маршалът да ме целуне в устата. Имаше този деликатен навик по отношение на таваришките.

Злите езици твърдят, че се бил сдобил с херпес зостър след горещи целувки с главите на източноевропейските компартии. Докато страдал, сериозно замислял дали да не ги прати вкупом на санаториум в Сибир.

Не съм категорично против контакта, но няма да се дам веднага. Приличието изисква първо да се опознаем. Коремът в съседство тържествено излиза. На негово място плавно се потапят двойка мъж и жена, не първа младост. Държат се за ръце и си гризат ушите. Помежду им прехвърчат искри... Имат вид на любовна двойка, която урежда срещите си по басейните.

Сънувам, разбира се, де този късмет да общувам найве с Леонид Илич...

Плътен глас надвиква плясъците в басейна. Поредно разрушително земетресение в Азия. Усилвам радиото и включавам телевизора. Панирам се от стълпотворението на полицейски коли и линейки, чиито сирени всяват ужас. Объркани хора с уплашени лица се взират в джиесемите си с надежда да чуят близки гласове. Новините все още са оскъдни. Включват се кадри от любителска камера.

Туристи и местни хора махат усмихнати от стъпалата на големи и по-малки храмове. Захласвам се по пагодите, статуите на богове, ступите. Харесвам източното изобилие на пазарите. Минута след това картината полудява. Мощно бучене заглушава музиката и говора. Хаосът се изсипва върху оживените улици и стария дворцов площад. Адът излиза от подземията си. Сградите се тресат, облаци птици излитат в прашното небе. Димят развалини, ронят се тухли. Цветущото място пред очите ми се превръща в бойно поле. Природата срещу цивилизацията. Новият декор са отронени страници от книги, разхвърляни дрехи и обувки, част от врата с бравата, продънена бебешка количка, кукла, възседнала счупен клон. Забивам поглед в половин чаена чаша с ален отпечатък на устни. Най-вероятно кръв. Или червило? Има ли значение?

Вкус на горчива прах пълни устата ми. Плюя. Бавно извърщам глава към полилея.

„Собствените ни катаклизми и тези на Вселената не могат да бъдат предвидени“, чувам гласа на Валерия. Същото се отнасяло и за отпътуването ни от Земята. Нашето тяло завършва земния си път като ненужен вече багаж. Зарязваме го на последната спирка на пътешествието „живот“. Измъкване няма. Писателят Труман Капоти изразил желание на надгробната му плоча да пише: „Опитах се да се измъкна, но не стана.“ Така се оправдавал, когато не спазвал поети ангажименти. Твърдял още, че е по-добре да гледаш към небето, отколкото да живееш там. Тук, долу, се проявил като отявлан бонвиван и се разпъвал на кръст заради кефа си. За разлика от обикновените бохеми обаче успял дебело да се разпише в присъствената книга на настоящия свят.

„За да няма излишни изненади – не пропуска да предупреди Валерия – е препоръчително фактът за ни-що веч-но-то да пулсира като червена точка в ума ни.“ Приemanето на преходността съществено облекчавало живота ни. Един от плюсовете бил, че враговете ни щели да се превърнат в приятели. Когато го чух за първи път, веднага върнах топката. Дали, ако някой ми тресне шамар, съм длъжна да го прегърна?

Валерия замига. „Ударът е отшумял, а нападателят се е променил. И ти не си вече същата. Моментът се е оттекл. Забрави.“

Изрепчих се. За да има равновесие, ще му го върна тъпкано.

Трябва да желаем добро и на онези, които не харесваме, наставява Валерия. Да се опитваме да запазваме спокойствие, каквото и да се случва. Ето нà, мексиканците се помирили с домашния си вулкан Попокатепетел и вече не се дразнят от пушеците и ревовете му.

Супер позиция, но аз не съм мексиканец. Мразя да нямам твърда почва под краката си. Всеки ден се ослушвам Витоша да не скочи. По едно време някои дялове на планината бяха започнали да разговарят помежду си. Сакън!

Брежнев слага ръка на сърцето си – „Ще помагаме!“ и се изнизва в червена вихрушка.

Вярвам му безрезервно. В онези алтруистични времена братушките бяха съвсем наясно с пазарната икономика и абсолютно склонни да ни оказват помощ често за наша сметка.

Държа под око екрана. Крайно познат тембър ме утешава, че все пак катастрофата се разгръща на хиляди километри от Софийското равно поле. Изобщо не е като да се случва под носа ни. А и азиатците се били приспособили, така че да не се коркам излишно. Ние също не сме за завиждане... Да не би да си харесвам пенсията? Ами градския транспорт?

Според Валерия припява егото, което винаги намира процеп да се разграничи от ближния. Проявите му били на „затлъстяла сестивност към ближното чувстващо същество“.

Надигам се бавно, сякаш съм от стъкло. Треперя да не се разболея. Преди месец една позната на почтена възраст пипнала вирус. Помолила личната си лекарка да я посети вкъщи. Нямало да може да изтърпи опашката пред кабинета ѝ. Обещала да плати таксито. „Аз да не съм по-добре“, креснала докторката. После я упреквала, че се самоллекува.

По тоя повод се сетих за приятеля, който реши да си извади жлъчката. В болницата му пробиха вътрешностите и го сдобиха с перитонит. Цели три дни той агонизираше пред очите на съпругата си. С директни обвинения и със смъртния акт тя реши да потърси сметка от виновните. Ня-Кой междуременно ѝ се обади... Жената

се отказа от иска си. Челядта – деца, внуци, други роднини и обекти, можеха да се „самовзривят“...

Не приемам, че Хипократовата клетва избледнява с времето. „Ще стоя далеч от всяко подозрение за умишлено нанесена вреда и за подкуп.“ Някои от бъдещите лекари едва ли обръщат внимание в какво се кълнат. Чува се за шури сделки с операции и лекарства.

Слава богу, имам голям късмет с личната си лекарка. И други мои приятели са доволни от техните джипита. Намират се и съвестни специалисти. Обаче лошото излиза на преден план. Хора сме... обичаме да посплетничим.

По тези и други двусмислени поводи често си задавам въпроса „кое всъщност определя кое?“. Битието – съзнанието или обратното...Напоследък ме убеждават, че съм това, което ям – риба, ребърца или плод-зеленчук. По тази логика от снощи съм свински черен дроб. Не е без основание, но все пак в мен блещукат и определени духовни възделения, а също и хъс да се самопробудя.

Но нека да се представя.

Казвам се Лора

С Валерия сме приятелки откакто се помня. В последните години тя ми взе страха с повишена духовност. Под нейно влияние всяка сутрин се реформирам. Отричам се от паразитните навици, в които съм се вкопчила. Един вид психологическо хакари. Първо – неоправдано лесно се привързвам към хора, събития и вещи... Държа се като навлек и се гневя пламенно. Суетна съм и предпочитам да ме харесват. Не искам да остарявам и никак не ми се умира. Положението се утежнява от липсата на дарба за ориентация. Накъде ще тръгна, като се спомина? Всичко това закуп може да създаде из-ключи-тел-ни проб-ле-ми на не-би-тие-то. От дете съм си нескопосана. Татко се примири, че умствените ми способности са умерени. Мама нямаше понятие какво ме тресе. „Ти не ме обичаш“, стенеше тя, когато се спъваше в личния ми безпорядък. Упрекваше ме съзливо, че отказвам да страдам. Понякога исках да я утеша, да компенсирам неуменията си с любезност, друг път – да я нараня, задето не ме разбира.

Не бях разхайтена. Сигурно защото не носех значима фамилия, като онези, които в празниците махаха от трибуната на Мавзо-

лея. Ние долу им отговаряхме с байрачета и хорово „Ураааа“. Беше си чисто езически ритуал, подсладена версия на грозновато и постно битие, което бранеше с яки юмруци позициите си. Отказалите да се наместват в кальпа заселваха в трудово-възпитателни общежития. „Джипси, джипси, джипси хей, курортен пансион, с джипката на МВР право в Белене.“ Дочуваше се, че там танците завършвали със сопи по главите и с угощение на гладни свине... Според както им скимне ту закривали, ту наново откривали лагерите.

Едно от „най-мъдрите“ указания на Ленин, справка събраните му съчинения, е трудещите се да усвояват знанията и уменията на буржоазните специалисти. След което паааф!... да ги ликвидират.

„Соцът“ си служеше с гръмки думи и развяваше знамена. Компартията смъкна Господ от небесния престол и се възкачи на неговото място. Внуши на хората, че ако не била тя, нямало да получат образование, да се уредят на работа и да вземат заплати. Едва ли не, че ако не било БСП-то, щяхме да се раждаме без мозъци и с по три пръста. Или въобще нямаше да се раждаме. „Отговорните“ другари мразеха капитализма и в червата си, но поверяваха отроците си на престижни европейски и американски университети.

Известна чуждестранна интелектуалка, която преподаваше английски на наследниците на комунистическите династии, деликатно подметна, че те нямали особен стремеж да усвояват знания. И защо да го правят? Още с раждането си получаваха запазен билет за първия ред на мегаспектаклите от съществуването ни.

Боже Господи, смятам се за добър човек. Нямам намерения да крада, нито да убивам. Вървя си кротко. Насреща ми се тътрузи от-качалка с доволна физиономия. Играе си с някакъв телефон. Когато сме един срещу друг, мяркам „епъл“ седмица. Интуицията ми твърди, че имам по-голяма нужда от собственика да притежавам тази вещ. Искам да си я присвоя, без да го наранявам. Но той се дърпа и квичи. Принуден съм да си сваля колана и да притисна сънната му артерия. Вземам апаратчето и се омитам. Онзи да се оправя, както може. Наистина не му желая злото.

Покрай блоковете танцуват светлини. Шшшт. Древногръцкият философ Диоген търси с факел посред бял ден Човека.